DE ONTMOETING DIE JE NOOIT VERWACHT

DE ONTMOETING DIE JE NOOIT VERWACHT
Soms is de grootste verrassing dat je ontdekt hoe anderen je zien.

Ik ben nooit bijzonder enthousiast geweest over social media.
Op eenenzestigjarige leeftijd had ik het altijd beschouwd als een oefenterrein voor jongere mensen. Dat was tenminste mijn aanname.
Maar mijn vrouw drong erop aan dat ik me zou aanmelden.
Volgens haar zou het me helpen meer zichtbaarheid te krijgen voor gillettenarrative.com, mensen bewust te maken van wie ik was, en hen kennis te laten maken met mijn project. Dat waren althans, zo beweerde zij, haar nobele bedoelingen.
Toch bleek het sociale web veel complexer dan mijn mentale kader.

In plaats van mezelf te promoten en overal links naar mijn berichten in te brengen, uploadde ik eenvoudigweg een foto en mijn persoonlijke gegevens.
Net genoeg om te zeggen wie ik was, zonder te doen alsof ik iemand anders was.
Het was altijd een regel geweest die mijn vader had opgelegd.
Tijdens zijn leven herhaalde hij hetzelfde beginsel keer op keer:
Eerst de feiten, dan de literaire noir.
Een paar gebeurtenissen van de voorgaande dagen, verband houdend met de positionering van mijn website, die ik bijna bij toeval had opgemerkt, hadden mij nooit iets anders doen geloven dan dat ik alleen was, observerend en lezend.
Ik had me nooit, zelfs niet in de verste verte, voorgesteld dat anderen ook zaten te kijken.
En dat ze uit alle hoeken van de wereld konden komen.
Mijn vrouw, vooruitziend als altijd, herinnerde mij eraan een duidelijk onderscheid te maken tussen wat echt was en wat eenvoudigweg nep kon zijn.
Toen stelde ze me een vraag die me volledig van mijn stuk bracht.
“Ik heb de bloedonderzoeken bekeken die je een paar maanden geleden hebt laten doen, omdat ik erop stond ze te zien. De testosteronwaarde stond er niet

bij, dus ik heb de kliniek gebeld en gevraagd waarom."
Ze pauzeerde voordat ze verderging.

"Ze vertelden me dat hun rapportagesysteem alleen waarden tot drie cijfers weergeeft. De jouwe werd niet getoond omdat hij er vier heeft."
Ze vertelde me dat ze had gevraagd of er een vergissing was gemaakt, of ze het wel over dezelfde persoon hadden.
Ze bevestigden mijn persoonlijke gegevens.
Vervolgens voegde, aldus mijn vrouw, een van de vrouwelijke receptionistes er met een glimlach aan toe:
"Mevrouw, als u uw man beu bent, stuur hem dan naar ons."
Aandacht was, bijna alsof het een lotsbestemming was in plaats van een vonnis, altijd gekomen via opmerkelijke vrouwen die hun bedoelingen afmaten met woorden en foto's.
Het eerste bericht stelde eenvoudigweg vragen.
Ik glimlachte en ging verder.
Toen kwam er een ander bericht met een WhatsApp-nummer en het verzoek om contact op te nemen.
Ten slotte kwam het laatste.
"Ik wil je leren kennen. Ik denk de hele nacht aan je. Ik ben Amerikaanse, achtenveertig jaar oud, alleenstaand, en ik wil jou."
Ik glimlachte.
Maar ik kon het niet laten te antwoorden.
Ik schreef:

"Geachte mevrouw, uw woorden vleien mij, maar er zijn drie redenen die ons uit elkaar houden: de afstand, het leeftijdsverschil en mijn vrouw."
"De eerste twee obstakels zijn waarschijnlijk te overwinnen. Wat mijn vrouw betreft, zal ik u graag haar telefoonnummer geven, zodat u beiden tot een akkoord kunt komen over een mogelijke regeling."
"Misschien kunt u mij verdelen tussen even dagen en oneven dagen."
"Breng het alleen niet terug tot uurdiensten. Ik ben geen man van roosters en klokken."
"Ik ben iemand die je niet verwacht, en zodra mensen aan mij gewend raken, wordt het nogal moeilijk om mij los te laten."
Een paar uur later kwam mijn vrouw glimlachend mijn werkkamer binnen.

Ze deelde me mee dat ze een bericht van een Amerikaanse vrouw had ontvangen en wilde weten wat ze moest doen.
Mijn onmiddellijke antwoord was eenvoudig:
“Alles wat jullie allebei gelukkig maakt.”
Toen voegde ik eraan toe:
“Onthoud alleen dat ik er een hekel aan heb een vrouw te zien huilen. Ik zie ze alleen graag glimlachen.”
Ze draaide zich om en verliet de kamer zonder een woord te zeggen.

Toch was het de eerste keer dat ik social media ooit had gebruikt om daadwerkelijk een gesprek te voeren.
Die avond bleef ze me tijdens het eten aankijken.
Mijn dochter lag te lachen.
Toen ontplofte mijn vrouw plotseling:
“Ik heb foto's van je gezien van twee jaar geleden, en je bent niet meer dezelfde persoon.”
Ze keek me strak aan.
“Wie ben jij in godsnaam, echt?”
Ik antwoordde zonder aarzelen:
“Ik ben Ferdinando Frega, Founder & Owner van gillettenarrative.com, een van de collega's van Jezus Christus bij Gillette.”
Ze barstte in lachen uit.
Toen verklaarde ze, hard genoeg zodat iedereen aan tafel het kon horen, dat ze mij nooit met een andere vrouw zou delen.
Om één eenvoudige reden.
Ik was al volmaakt in staat mezelf te verdelen zonder iemands toestemming.
En dat was prima zo.
Ferdinando Frega
BLADEFREGA